

1910.

Z Čejkovic.

Volně.

Mi-lí bra-tro - vé stávej-te, zpě-vy an-děl-ské,
krásné zpěvy po-slú-chejte:

pravé ne-beské, šča-sné jest mě - sto Betlémské.

ra trové, stávejte,
krásné zpěvy poslúchejte,
zpěvy andělské,
pravé nebeské;
ščasné jest město Betlémské.

Panna syna porodila,
panenství neporušila,
v městě Betlémě,
v chlévě na seně,
velkú radost z toho máme.

Mezi hovádkama leží,
vítr fúká ode dveří,
dítě maličký,
křadnú nožičky,
nemá žádné poduščičky.

Nemá chatrněj plenčičky,
zimú se třese, maličký,
ani kolébky,
ani odívky;
nech ovce, Janku, na lúce.

Dones mu sem ten pelčiček,
nebo ten teplý kožúšek,
zahřej děťátko,
malé robátko,
by nezmrzlo zezulátko.

Jurko, vezmi pecen chleba,
bude ho tam také třeba;
dříví, Tomášku,
smetany flašku,
nes nebeskému panáčku.

Děvčátka též dary nesú,
ubohé, zimú se třesú,
Anka peřinku,
Dorotka plínku,
Evička dobrú polívku.

Marianka povijáček,
Apolenka mléčka žbánek,
Bětko krupičku,
to ná kašičku,
chce darovati Ježíšku.

1911.

Z Čejkovic.

Mírně.

Pochválen pán Je-žíš Kristus, mi-lý Ma-tě - ji!
Až na vě-ky. Kam po-spícháš, bratře Ondře - ji?